

HÚSVÉTVASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 10,34a.37-43 – Kol 3,1-4 – Jn 20,1-9

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Gondoljunk az őskeresztény testvéreinkre ezen a mai ünnepen. Elsősorban ami tiszteletreméltó csodálatra méltó az ő gondolkodásukban, magatartásukban, az pontosan ennek a mai napnak a sajátos, az ő esetükben sajátos jókívánságban fejeződik ki. Hogy is hangzott? Krisztus feltámadt! És a válasz: valóban feltámadt! Testvérek, pontosan ez az egyetlen szó, a „valóban”, ez az, amiben az egész titok rejlik, a Húsvétnek a hite és a keresztény ember hite a „valóban”. Ezen a mai reggelen egy kicsit utána megyünk ennek a hitnek, ami az őseink húsvéti igazságában jelenik meg. Jó lenne visszahozni a mindennapjainkba ezt és jó lenne visszatérni Istenhez, a Feltámadthoz, az Egyházhoz.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Húsvétot ünnepelünk és egy nagy kérdésünk van az Isten felé, hogy segítsen bennünket az Isten abban hogy húsvéti hitre jussunk. Hallottuk az olvasmányban, hogy mi minden történt Húsvétig. A történet azzal kezdődött nyilvánosan, vagyis Jézusnak a küldetése, hogy egy új gondolkodásmódot kért a világtól: változtassátok meg gondolkodásotokat. És ma, Húsvét ünnepén pontosan ezt kérjük az Istentől, hogy változtassa meg a gondolkodásunkat, adjon nekünk ajándékképpen egy új látásmódot. Mert az a mű, amit Jézus elindított, Istennek embermentő műve, amely mű beteljesedett azzal, hogy Jézus Krisztus értünk szenvedett és meghalt és elindította a föltámadásával az emberiségnek az új útját, amit majd a Szentlélek elküldésével megerősít, képessé teszi az embert arra, hogy az új gondolkodás szerint tudja tervezni az életét és tudja élni a mindennapjait. Mégpedig húsvéti életet tudjon élni és egy húsvéti világgá változtassa át az újjászületett ember az egész emberiség gondolkodását.

Kedves testvérek! Azt hiszem, hogy most különösképpen is aktuális ez a kérdés akkor, amikor az egész emberiség visszazuhan, szinte ezt mondhatjuk, a megváltottság előtti világba. Most szeretnénk újrendezni a sorainkat, mert kétségbeeső a helyzet. Úgy gondolom, hogy mindössze két titokról van szó, amivel az embernek meg kell birkóznia, mert hit nélkül ezzel a két titokkal nem tudunk mit kezdeni. Pontosán ezt kezdte ki az istentagadó világ, a vallásgyűlölő világ és ezzel az egész emberiséget visszataszította egy olyan helyzetbe, egy olyan állapotba, amely nem csupán istentelen, vallástalan, hanem embertelen világ is.

Ez a két titok nyilatkozik ki éppen Húsvét kapcsán. Az egyik az Eucharisziának a titka, Jézus testének és vérének a titka. Mindegyik a megváltásunkhoz kapcsolódik, hiszen Jézus az életet adja: ez az én testem, ez az én vérem. Odaadja a testét, odaadja a véré, értünk hal meg, hogy felhívja a figyelmünket és Isten előtt rendezze a sorsunkat. És a másik titok, amit éppen ma ünnepelünk, a feltámadásnak a titka. Hogyan is lehetséges ez?

Persze nagyon érdekes, akkor, amikor ezzel szembesülünk, akkor mintha a háttérben maradna az a nagyon fontos gondolat, hogy Isten feltámasztotta. Valahogy akkor, amikor az emberiség Krisztus föltámadásáról gondolkodik, akkor valamifajta újraéledésre gondol. Nem, Isten ereje nyilatkozik meg, az örök Istennek az ereje nyilatkozik meg Jézus föltámadásában. Ahogy olvastuk is: feltámasztotta az Isten.

Tehát nekünk ezzel a két misztériummal kell megbirkóznunk, ez bizony megpróbálja a gondolkodásunkat, az agyunkat, a szellemünket és bizony megpróbálja a hitünket is. Mert

hiszen minden szentmisében nem véletlenül mondjuk: íme, hitünk szent titka, és akkor mondjuk a vallomásunkat: halálokat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk föltámadásodat, amíg el nem jössz. És ugyanígy Húsvétal kapcsolatosan: Krisztus föltámadott! Valóban föltámadt! Végeredményben ezzel a két titokkal a megújulásunkat akarjuk kifejezni, de ahhoz, hogy az ember komolyan tudja venni Krisztus életáldozatát és komolyan tudja az ember elgondolni a maga lelki újjászületését, ahhoz egy új látásmódra van szükség.

És egészen sajátos ez a látásmód, a mai evangélium választ ad erre. Azt hallottuk, hogy a két tanítvány, a legidősebb Péter meg a legfiatalabb János, Magdolnának a híradására elindulnak a sírhoz és mind a ketten látták, amit láttak. Csak Péter az üres sírt látta, János pedig az üres sír láttán a feltámadt Krisztust látta. Na, már itt valamit sejtethünk abból az új látásmódból, amit el kell sajátítanunk, ha hívő emberek akarunk lenni.

És nem véletlen, hogy azért olvastatja az Egyház azt az olvasmányt, amit ma is hallottunk, hogy hát mennyi mindenről tudtok, Jézus mi mindenre megtanított benneteket, és azt meg előre megmondta, hogy meg fog halni, de Isten feltámasztja a halálból. Tehát hogy így mondjam, Jézus Krisztus készítette az apostolokat erre az újra, és az Egyház minket is a tanításával, Jézus példájával készítget bennünket föl arra, hogy ezt az új látásmódot el tudjuk sajátítani.

Mert különben oda jutunk, ahol ma van a világ. A világ azért jutott oda, ahol most van, mert ezt az új látásmódot nem tudta elsajátítani. Pedig ha komolyan vettük volna vagy vennénk Krisztusnak a tanítását, akkor kiderülne számunkra, hogy ez a tanítás és az a látásmód amelyben ezt a tanítást magunkéval tudjuk tenni, ez valóban az ember vágyainak a kielégítése, az ember új életének az üzenete ez.

És akkor egy picit nézzünk utána, erről már a filozófusok beszélnek, hogy mi a különbség Péter látásmódja és János látásmódja között. Hiszen az hallottuk az Írásban, hogy Péter látta az üres sírt és kész, nincs több. János látta az üres sírt és többet látott, a föltámadt Krisztust. Vagyis Péter abban a helyzetben nem volt a helyzet magaslatán, ha szabad ezt így mondani. János viszont tudatában mindannak, amit Jézus tanított és mindannak, amit Jézus előre mondott, akkor kimondja azt az igazságot: igen, amit Jézus mondott, az úgy van!

Nekünk pontosan itt kell a kérdést indítani, hogy mennyire tudjuk komolyan venni azt, amit Jézus mondott Istennel kapcsolatban, a megváltással kapcsolatosan, a megújulásunkkal kapcsolatosan. No, itt az indulással mindjárt bajunk van, az egészen nyilvánvaló. Viszont ha nem tudjuk ezt a kérdést meglegni, akkor nem értünk semmit a szent áldozat titkából és nem értünk semmit a Húsvét üzenetéből. Mert ez az ember megújulásának, az ember újjászületésének, az ember új életének a kérdése, és mindannyiunknak abban az értelemben, ahogy ez a két misztérium előttünk áll, megújulhat az életünk, és erre vágyik mindegyikünk.

Csak egy-egy mondattal. Nem arra vágyik mindegyikünk, hogy olyan emberi kapcsolataink legyenek, amelyben odaadjuk egymásért az életünket, egymásnak az életünket? Hát nem arra vágyunk, hogy olyan kapcsolatunk legyen egymással, hogy biztosak lehessünk abban, hogy az a másik ember annyira szeret, hogy az életével fizet ezért a kapcsolatért? És nem abban látjuk az életünk értelmét, hogy hit az Istenben. Nem azt várjuk, hogy egymásban tudjunk hinni? És ha hiszünk az Istenben, Aki a szeretet Istene, hát a szeretet az csak jót tud akarni a másiknak. A gyűlölet az nem tud szeretni, de a szeretet az csak jót tud tenni, az életét tudja szolgálni a másik embernek. Hát nem erre vágyakozunk, hogy ilyen módon szeretetben tartozzunk össze?

És a szolgálat. Jézus szenvedésével, halálával váltott meg bennünket, tehát a szeretetét ezzel igazolja. Hát nem azt várjuk egymástól, hogy a szeretetben összetartozásunk abban a bizonyosságban áll, hogy egymásért minden áldozatra készek vagyunk? Hát mit ér az a szeretet, ami mindig éppen akkor kapitulál, amikor a legnagyobb szükség lenne rá. Hát akkor kell annak

a szeretetnek életet hordozóvá válnia, amikor nagyon-nagy a baj. Különben... táncolva megyünk végig az úton?

Mit mondanak a filozófusok? Azt mondják, hogy János földi jelenségeket látott, jobb lenne azt mondani, hogy nézett, és égi igazságokat látott. Földi jelenség az, ami az üres sír, amiről Jézus előre beszélt, és János számára a beteljesülés jelenik meg, pontosan az, hogy odaadta az életét értünk, mindent vállalt, és ez egy új életnek az ígérete. Ezt így mondják a filozófusok: a dolgok mögé látott. És amikor kutatják ennek a látásmódnak a valóságát, akkor az ember szívére találnak. Mert ugye, milyen szépen meg tudja fogalmazni a világ: „jól csak a szívével lát az ember”. Nem véletlen, hogy a vak, amikor Jézushoz kiáltott, és mikor megkérdezte Jézus: mit kérsz tőlem, mit akarsz tőlem? Uram, hogy lássak! Nem azt, hogy Uram, hogy nézzek. Lássak! És ez pontosan azt jelenti, hogy ne csupán azt a szemét nyissa föl Jézus, amivel addig semmit se látott a jelenségek világából, hanem az élet értelmét ismerje föl.

És Jánosnak pontosan a hitben való látás ajándéka adatott. És miért? Mert valóban János a szeretett tanítvány, János, aki mindvégig hűséges, János az, aki mindvégig kitartott, egyedül ő volt ott a keresztfán tövében Máriával, Jézus édesanyjával. Testvérek, ez az a látás, ami többet lát a jelenségeknél, ez a szeretetnek a látása, ez a hűségnek a látása, ez a kitartásnak a látása, vagyis a szívnek a sajátossága.

Hát nem ezzel van gondja a mai világnak? Hát elveszítette a szívét, csak magával foglalkozik az emberiség. Közben szolidaritásról beszélnek, békéről beszélnek, hol van a szívük? Az ember csak a szívével tud szeretni. És hol van a hűség? Hol hagytuk el a krisztusi igazságokat? Hát egy Isten nélküli, egy vallás nélküli, keresztény értékek nélküli világot épít magának a hűtlen világ, az igazságokhoz hűtlen világ. Az az igazság, amit magának gyárt ez a világ. Hát éppen amiről tegnap este is szóltam, háborús hangulat tölti be a világot, az egész világot sikerült behúzni a háborúba szinte. Mert hát győzni kell, le győzni valakit. És mi a tét? Senki se győzhet. Sose felejtem el amikor egyszer a televízióban erről beszélgettünk egy interjú keretében, és akkor a riporternak annyit mondtam, hogy a béke megéri azt, hogy tudjunk veszíteni is, mert nincs nagyobb tét a békénél. És ez úgy összezavarta, hogy azt mondta, kedves atya, mondja, amit akar, úgyse tudok kérdezni. Érdekes. Testvérek, hol van a kitartás? Hol van a kitartás a keresztény értékeink mellett?

És János pontosan ezzel a mai evangéliummal annak az embernek a magatartását jeleníti meg, aki szeretett, aki hűséges volt, aki kitartott. És ezek azok az értékek, amelyek által azok a kincsek, amik az életünket jelentik, az új életünket jelentik, amikor nem magunknak élünk, hanem egymásért élünk és egymásban élünk. Akkor ne csodálkozzunk ha képtelenek vagyunk szeretetre jutni, nem vagyunk képesek önmagunktól megszabadulni. Hát hogy lehetne emberi kapcsolat e nélkül? Hogy lehet emberi kapcsolat hűtlenségben, hogy lehet emberi kapcsolat a kitartás nélkül? János tanítja: földi valóság, ami megpróbálja szeretetünket, hűségünket, a kitartásunkat, de az égi igazságok fényében, ha látjuk egymás életét, látjuk kapcsolatainkat, akkor minden az életről szól. És ez az új élet, ez a húsvéti élet.

Föltámadása után, amikor az apostolok elmentek halászni, Jézus megjelent, és a jelenségre fölfigyeltek az apostolok, akik bent a tó közepén jártak, mindegyiknek föltűnt a jelenség a vízparton. János volt az egyetlen: az Úr az! Ezekre a készségekre van szükségünk, Jánosi készségekre, mert jól csak a szívével lát az ember. Ez a nagy ajándék, amit kérnünk kell.

Vagy ugye, János amikor Patmosz szigetén száműzetésben élte a mindennapjait, mert az ilyen gondolkodású emberrel nem tudnak mit kezdeni, tűnjön el, menjen számkivetésbe. És János, a patmoszi szigeten, amikor a csillagos eget nézte, megjegyzi az életrajzírói, a mennyországot látta. A kivetett, a száműzött, emberi világból kitaszított üldözött ember.

Testvérek! Ez a hitnek a látása, erre van szükségünk, mert jól csak a szívével lát az ember, ez a szívnek az ajándéka. És aki az Istennel találkozik, ezt éppen Istenes Szent János életrajzában olvastam, amikor János rádöbbsen az élet titkára, akkor arra emlékezett vissza, hogy amikor Istennel istenigazából találkozott, attól a pillanattól kezdve már csak a szívével látott, csak a szívével gondolkodott, és mindazok a problémák, amiket a szívtelen ember gyárt magának és gyárt a körülötte lévő világnak, nincs is probléma. Csak látásmód kérdése.

És amire nagyon kellene gondolnunk most pontosan, újra meg újra, amikor idejövünk a nálunk még le nem rombolt templomokba – majd ha mecseteket építenek, akkor már nem lesz szükség úgyse templomra –, akkor ne felejtsük el, hogy ez a világ ma készül, ezt mi készítjük, ezt a utánunk jövő világot, erről is elméltünk, hogy az Isten általunk van jelen a világban, az Isten akarata általuk van jelen a világban. Az őskeresztényeknél ez szinte fényes igazság volt: nézzétek, hogy szeretik egymást, és a világ megzavarodott ettől és mindenki közük akart tartozni. Mert hiszen hát ez az ember vágya, hogy úgy tartozzon össze a másik emberrel, hogy jó legyen vele lenni, mert az Isten igazsága határoz meg mindent, vagyis az Isten akarata. És az emberszolgálat határozd meg mindent, nem pedig a másik ember kihasználása vagy a terveim készítésénél a másik ember kihagyása az egész világunkból és gondolkodásunkból.

Testvérek! Őseink, én még a gyerekkoromra emlékezem, például abban a faluban nem csak az én családom volt ilyen, úgy általában, nyilván ez emberi módon valósult meg, nem könnyű tökéletesen gondolkodni és cselekedni, de ott az emberek minden tettüket és szervezést mindent az Isten akaratahoz és az egymással való kapcsolathoz igazítottak. Ma meg millió evilági programunk van, aztán azon gondolkodunk, a jobbak, csak azok, akik itt vannak, hogy valahogy azért az Istennek is maradjon hely a gondolkodásunkban meg a napjainkban meg az ünnepeinkben. Hát gondoljunk csak arra, hogy mik vannak a keresztény ünnepeink helyett. És akkor ne csodálkozzunk, hogy egy embertelen világban keressük magunkat meg egymást.

Kedves testvérek, jobban kell Isten akaratahoz igazodni, mert Isten a szeretet, és amikor az Isten akaratahoz igazodunk, akkor a szeretet győzedelmeskedik. És nagyon fontos ahhoz az Istenhez tartoznunk, Aki az embert szolgálja. Hát akkor, amikor mindent az határoz meg, hogy mi módon tudjuk egymás életét szebbé tenni, gazdagabbá tenni, értelmesebbé tenni, ez áldozat, de anélkül nem megy. Hát igazodás kérdése is, nem pedig az, hogy valahogy hát szorítsunk egy kis időt Isten ügyének is, meg ilyen keresztény remniszcenciáknak is.

Újulás, kedves testvérek, Húsvét az újjászületés szentségét állítja a középpontba, az újjászületett ember életét, aki Isten akaratahoz igazodik és a másik emberhez, hogy miképpen tudja életét szolgálatával, áldozatkészségével szebbé tenni, emberibbé tenni. Hát próbáljuk meg elkezdni, mert szükség van a példára, nem csupán a magunk ügye miatt, hanem a világért aggódó gondossággal, szeretettel kell ezen bizony elgondolkoznunk, a gyerekeink jövője miatt, az unokáink meg a dédunokáink jövője miatt.

Kívánok mindenkinek megújulást. Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Mindenkinek áldott napokat kívánok, jó pihenést, Istennel találkozást és egymással. És ne siessenek el, a szentmise után, itt a kertünkben, itt a belső udvarban egy nagy húsvéti tojást feltörünk és megosztjuk egymással.

+ **Á L D Á S** +